

«Ω! Έχω ευχαρίστησι μεγάλη, Άλεπού μου,»
 «Από χαρά εύρίσκομαι έξω του έσωτού μου,
 «Με τήν καλή τήν ειδησι ποῦ φέρν' ἡ ἀφεντιέ σου...»
 «Μά σάν, σάν πετεινόμενος ποῦ εἶμ' ὀλίγο στάσου
 «Κ' εὐθὺς θά νά βεβαιωθῶ... Σ' ὀλίγο ποῦ θά φθάσουν
 «Εδῶ, τὰ ζῶα, ποῦ μακρὰ προβάλουν, θά γελάσουν
 «Βεβαίως ποῦ δέν πιστέψα μιά τέτοια ὁμιλία...»
 «Πῶς;... ζῶα! κράς' ἡ Άλεπού με τρόμο, με μανία...»
 «Ναί, ἀπαντᾷ ὁ Πετεινός... Λόκοι, σκυλιὰ μεγάλα,
 « Ἰοντάρια, ἀγριόγοιροι... κ' ἄλλα ἀκόμη, κ' ἄλλα...»
 Δέν πρόφτασε νά πῆ—σκυλιὰ—κ' ἡ Άλεπού πηδάει,
 Χύνεται γλήγωρη, φωτιά, φράχτες, γκρεμὰ περνάει,
 Τσακίζεται εἰς τή φυγή με μάτια τρομασμένα,
 Καί χώνεται στήν τρύπα τῆς με πόδια 'ματωμένα.
 Ὁ Πετεινός ἀπ' τὸ κλαδί με γέλοιο τήν κυττάζει,
 Καί γιὰ τήν εὐφροιά του μονάχος του θαυμάζει.
 Γιατ' οὔτε σκύλοι ἤρχονταν, οὔτε κοπάδι λόκοι,
 Καί τήν καλή μας τεχνικά τιμώρησε με φρίκη...
 Ἡ ἱστορία μας αὐτὴ σημαίνει, δε' ἐκείνοι
 Ποῦ βασανίζουν ἀσπλαγχνά ἄλλους καί πονηρά,
 Μιά 'μέρα θά τιμωρηθοῦν... κ' αὐτὴ, αὐτὴ θά γείνη
 Ἡ ἔξα πονηρία τους ἐκδικήσις πικρά.

Ἄθῆναις 1881 Ἰανουάριος.

E. K. ΣΥΡΑΤΟΥΔΑΚΗΣ

Ο ΑΚΡΙΒΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΣ.

Πολλοί ἐκ τῶν μικρῶν ἀναγωστῶν μου υποθέτω, ὅτι ἤκουσαν περὶ ἀνθρώπων ἐπιμελῶν, οἱ ὅποιοι εἶναι πάντοτε πρόθυμοι νά ἐργάζωνται· ἐγὼ δὲ θά σᾶς διηγηθῶ ἀνέκδοτον ἐνός νέου, ὁ ὅποιος ἐπάλασε κατὰ τῆς ὀκνηρίας καί τῆς πτωχίας καί πῶς ἐπὶ τέλους ἐθριάμβευσεν. Εἶναι δὲ ἀληθῆς ἱστορία.

Ἐμπορός τις ἐν Νέα Ὑόρκῃ ἠγόρασε εἰς τὰ Δυτικά μέρη φορτίον αἴτου, τὸ ὅποιον ἐσχέπετο, ἀφοῦ τὸ παραλάβῃ, νά τὸ ἀποστείλῃ εἰς τὴν Καρλεστώνην τῆς Νοτίου Καρολίνης. Ὁ ἀνταποκριτὴς αὐτοῦ τῷ ἀνήγγειλεν, ὅτι ἡ τιμὴ τοῦ αἴτου ἐμελλε πιθανῶς νά ἐκπέσῃ, καί ὅτι ἔπρεπε νά ἀποστείλῃ τὸ φορτίον τὸ ταχύτερον· ἐνεκα τούτου ὁ ἔμπορος ἦτο ἀνήσυχος καί εἶχεν ἀνθρώπους ἐτοιμοὺς νά παραλάβωσι τὸν αἴτον εὐθὺς ἀφοῦ ἐφθασε καί νά τὸν φορτώσωσιν εἰς τὸ πλοῖόν του.

Ἐπὶ τέλους ὁ αἴτος ἐφθασεν, ἀλλ' ἔτοχε νά ἦναι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἑορτή. Τὴν προηγουμένην νύκτα, ὁ ἔμπορος μετέβη πρὸς τὸν ἐπιστάτην αὐτοῦ καί εἶπε· «Πρέπει νά ἔχετε τοὺς ἐργάτας ἐτοιμοὺς αὔριον, διότι ἐάν σταλῇ ὁ αἴτος ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν θά κερδήσωμεν 20 χιλιάδας ταλλήρων, ἐξ ὧν αἱ πέντε θά ἦναι ἰδικαί σας.» Ὁ ἐπιστάτης εἶπεν, ὅτι θά προσπαθήσῃ. Ὁμιλήσε δὲ εἰς τοὺς ἀνθρώπους του, καί πάντες ὑπεσχέθησαν, ὅτι θά ἀφήσουν κατὰ μέρος τὴν ἑορτήν. Ἀλλὰ τί συνέβη; Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ

αἴτος ἐφθασε, καί οὔτε εἰς εὐρέθη νά παραλάβῃ αὐτόν. Κανείς δὲν ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του! Ὁ ἔμπορος εὐρίσκατο διὰ τοῦτο εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν μὴ γνωρίζων τί νά πράξῃ. Ἦτο ὁμως καλὸς χριστιανὸς καί κλίνας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ γραφείου τε παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νά τὸν συνδράμῃ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

Μόλις δ' ἐτελείωσε τὴν προσευχὴν του καί ἀμέσως ἤκουσε νά κτυποῦν εἰς τὴν θύραν του. «Εἰσελθε,» εἶπε· καί νέος τις παρουσιάσθη εἰς αὐτόν. Τὰ ἐνδόματά του ἦσαν πτωχικά, ἀλλὰ καθαρὰ καί ἐπιμελῶς ἐμβαλωμένα. Εἰς τὸν ὀφθαλμὸν του διεκρινέ τις σταθερὸν καί ὀριστικὸν βλέμμα, τὸ ὅποιον ἔλεγε, «Ἐκείνο, τὸ ὅποιον ἐπιχειρῶ, καί τὸ πράττω.»

«Ἀκούω, κύριε,» εἶπεν ὁ νέος, ὅτι ἔχετε φορτίον αἴτου, τὸ ὅποιον ἐπιθυμεῖτε νά ἐπιβιάσῃτε εἰς πλοῖον.»

«Μάλιστα,» ἀπήντησεν ὁ ἔμπορος.

«Λοιπὸν, Κύριε, εἶμαι ἐτοιμὸς νά πράξω τοῦτο διὰ σᾶς.»

Ὁ ἔμπορος ἠένεισεν αὐτόν με ἐκπληξίν. «Σὺ! Σὺ! ἐφώνησε. «Καί τότε εἰμπορεῖς νά ἀρχίσῃς τὴν ἐργασίαν;»

«Μετὰ ἔν λεπτὸν, κύριε.»

«Παιδί μου,» εἶπεν ὁ ἔμπορος, «ἐάν φορτώσῃς τὸν αἴτον τοῦτον σήμερον, θά σοὶ δώσω 1000 ταλλήρα.»

Πάραυτα ὁ νέος ἐξῆλθε, καί μετὰ ἔν λεπτὸν εἴκοσι ἄνδρες τὸν συνώδευσαν, οἱ ὅποιοι ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ ἤρχισαν τὴν ἐργασίαν καί πρὶν ὀδῆς ὁ ἥλιος τὴν ἐτελείωσαν.

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐμπορικοῦ σταδίου ἐνός τῶν μεγίστων ἐμπόρων τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἐάν δὲ καί σεῖς ἀγαπητά μοι παιδία θέλετε νά ἐδημερήσῃτε εἰς τὸν κόσμον τοῦτον μὴ μνησθε τοὺς ὀκνηροὺς, ἀλλ' ὅ,τι εὐρίσκειν αἱ χεῖρές σας κάμνετε, καί οὕτω θά ἀποκτήσῃτε τὴν ἐμπιστοσύνην καί ἀγάπην πάντων.

Πῶς νά βράζῃ τις νερόν εἰς χαρτίον!

—Λάβε τεμάχιον χάρτου καί τύλιξέ το ἐν εἰδει τετραγώνου, ὅπως συνήθως κάμνουν τὰ παιδία· πλήρωσέ το κατόπιν με νερόν, καί κρέμασέ το διὰ κλωσῶν ἐξηρητημένων ἀπὸ τὰ τέσσαρα ἄκρα του, διὰ τίνος ῥάβδου ὑπεράνω τῆς φλογὸς λυχνίας τινός· μετ' ὀλίγων τὸ ὕδωρ θ' ἀρχίσῃ νά βράζῃ, πρέπει ὁμως νά προσέξῃς μήπως καοῦν αἱ κλωσταί καί τότε τὸ χάρτινον ἀγγεῖον σου θά πέσῃ, τὸ φῶς θά σβύσῃ καί τὸ νερόν θά χυθῇ!

—Ἄλλο πείραμα περτεργότερον τοῦ ἀνωτέρω εἶναι τὸ ἐξῆς: Λάβε φυσίγγιον παλαιῶ συστήματός με βολὴν, κένωσε τὴν πυρίτιδα ἐξ αὐτοῦ, ἔπειτα φέρε τὴν

βολήν ἄνωθεν λόχνου καίοντος· ἡ φλόξ τοῦ λόχνου ἔ' ἀναλύση μετ' ὀλίγον τὸν μύλυθον, ἐνῶ ὁ χάρτης ὁ συνεχόμενος με' αὐτὸν θά μείνη ἀβλαβής.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗΝ.

Ἡ ἰδέα περὶ τῆς Πανταχοῦ παρουσίας καὶ παγγνωσίας τοῦ θείου, οὐδέποτε εἰσῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τῶν Ἑθνικῶν, οὔτε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, οὔτε τὴν σήμερον.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνας καὶ Ῥωμαῖοι ἐθεώρουν τοὺς θεοὺς τῶν ὡς ὄντα πεπερασμένα, καὶ κατὰ τὰς γνώσεις καὶ κατὰ τὸν χῶρον, μὴ δυνάμενα νὰ γνωρίζωσι τὰ συμβαίνοντα, ἢ ν' ἀκούωσιν, ὡσάκεις ἀπουσίαζον ἀπὸ τῶν οὐρανίων αὐτῶν οἰκημάτων, ἢ ἐκοιμῶντο, ἢ ἦσαν ἐνησχολημένοι εἰς συνομιλίαν ἢ ἄλλην τινὰ ἐνασχόλησιν.

Ὅθεν ποτὲ μὲν παρίστατο ὁ Ζεὺς ἀπατόμενος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἄλλοτε δὲ μὴ δυνάμενος ν' ἀκούσῃ, διότι ἀπουσίαζεν ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου. κ.τ.λ.

Τὴν αὐτὴν ἰδέαν φαίνεται, ὅτι εἶχον οἱ εἰδωλόλατραι εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ προφήτου Ἡλίου, καὶ διὰ τοῦτο, ὅταν οἱ Ἱερεῖς τοῦ

Βάαλ σονηθροίσθησαν κατὰ πρόσκλησιν αὐτοῦ, ἵνα δεῖξουν διὰ θαύματος τὴν θεϊότητα τῶν θεῶν, ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἔκραζον μεγαλοφώνως καὶ ἔκοπτον τὸ σῶμά των διὰ μαχαίρων, ἐλπίζοντες διὰ τούτων νὰ εἰσακουσθῶσι καὶ οὕτω νὰ κατέλθῃ πῦρ ἐξ οὐρανοῦ, ἵνα κατακάυσῃ τὸν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ βόδον· τούτου ἕνεκα ὁ προφήτης Ἡλίας περιπαίζων αὐτοὺς ἔλεγεν, «Ἐπικαλεῖσθε μεγαλοφώνως, διότι θεὸς εἶναι, ἢ συνομιλεῖ, ἢ ἀσχολεῖται, ἢ εἶναι εἰς ὁδοιπορίαν, ἢ ἴσως κοιμᾶται καὶ θέλει ἐξυπνήσει.» (Α'. Βασιλ. ιγ'. 27.)

Τὴν αὐτὴν ἰδέαν ἔχουν περὶ τῶν θεῶν τῶν καὶ οἱ Κινέζοι καὶ διὰ τοῦτο νομίζουσι, ὅτι πρέπει νὰ κάμουν κατὰ τι διὰ νὰ σύρουσι πρὸς ἑαυτοὺς τὴν προσοχὴν των,

ὡσάκεις προσεύχωνται πρὸς αὐτοὺς. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τούτου ποτὲ μὲν μεταχειρίζονται κώδωνας, ἄλλοτε δὲ τύμπαν' καὶ ἄλλοτε ἄλλα μέσα. Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ ἐν τοιοῦτον τύμπανον, δι' οὗ καλεῖται ἡ προσοχὴ τῶν θεῶν εἰς τὰς προσφερομένας ὑπὸ τῶν πιστῶν πρὸς αὐτοὺς δεήσεις!

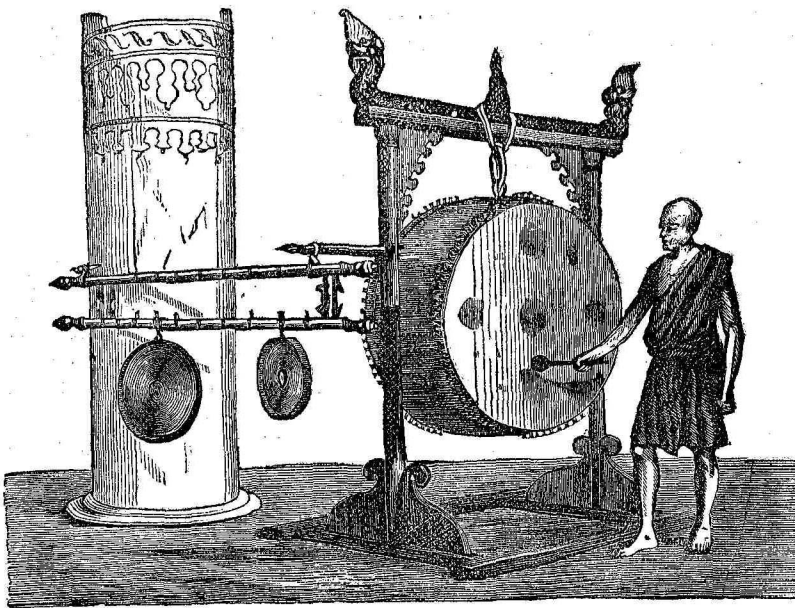
Πόσον ταπεινοὶ καὶ ποταποὶ καὶ ἀνάξιοι σεβασμοῦ παρὰ λογικῶν πλασμάτων εἶναι οἱ τοιοῦτοι θεοὶ τῶν ἐθνικῶν! καὶ ὅμως ἑκατομῦρια πολλὰ εἰσέτι λατρεύουσι τοιαύτας θεότητες! Πόσον δ' ἐγνώμονες πρέπει νὰ ἦμεθα ἡμεῖς εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὴν Ἀγίαν Γραφήν, διὰ τῆς ὁποίας μανθάνομεν τὴν φύσιν καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ, καὶ τῶν πρὸς αὐτὸν καὶ τῶν ὁμοίων μας σχέσεων καὶ ὑποχρεώσεων! καὶ πόσον πρέπει νὰ τιμῶμεν,

μελετῶμεν καὶ ὑπακούωμεν τὴν Βίβλον τοῦ ταύτην!

—Μηχανὴ τῆς πυροβολιστικῆς ἐφευρέθη ἐσχάτως, ἡ ὁποία δύναται νὰ ρίψῃ 12, 828 βολὰς ἀνὰ πᾶν λεπτόν τῆς ὥρας! καὶ ὅμως τὴν μηχανὴν ταύτην λαβὼν ἐβελτίωσεν ὁ ἐκ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς Δόκτωρ Μακκλιν, καὶ τώρα

δύναται νὰ ριφθῶσι δι' αὐτῆς 15,000 βολαὶ κατὰ λεπτόν! Ὁ αὐτὸς κύριος κατασκευάζει τηλεβόλα, τὰ ὁποῖα δύναται νὰ ρίψωσι 600 βολὰς κατὰ λεπτόν! Ἀπαντὰ δὲ τὰ ἔπλα ταῦτα ἠνόμασεν *Εἰρηνοποιούς!*!

— **Οἱ κλέπται** δὲν γίνονται τοιοῦτοι διὰ μιᾶς ἀλλὰ κατὰ μικρόν. Ἐὸ παιδίον ἢ τὸ κοράσιον, τὸ ὁποῖον κλέπτει σήμερον μὲν πεντάραν, μετὰ δέκα ἔτη ἡμπορεῖ νὰ ληστεύσῃ ἐν ἐμπορικῶν κατάστημα, ἢ μίαν τράπεζαν, καὶ ν' ἀποθάνῃ ἐν τῇ φυλακῇ. Δοιπὸν, τέκνα μου, ἐνθυμεῖσθε τοῦτο καὶ ποτὲ μὴ πάρτετε πράγματα ἀνήγοντα εἰς ἄλλους.

Προσκλητήριον τῶν θεῶν τύμπανον.